

Ny Literatur.

Ludvig Bramsen: Ubemidledes Forsørgelse under Sygdom, Arbejdsudygtighed og Alderdom samt Arbejderforsørgelse efter Ulykkestilfælde. Fem Foredrag. Kbhvn. 1890. (181 S.)

Under ovenstaaende Titel har Forfatteren sammenfattet nogle Foredrag, holdte i forrige Efteraar og Vinter, hvorved han har givet et Supplement til sit Prisskrift: Englands og Tysklands Lovgivning for Arbejdere i Industri og Haandværk, Kbhvn. 1889. Foredragene have været aftrykte i Forsikringsforeningens Tidsskrift og saaledes hidtil haft en meget stærkt begrænset Læsekreds. Det maa haabes, at den lille Bog maa finde Udbredelse til alle, som herhjemme beskæftige sig med det sociale Spørgsmaal, idet Foredragene ere lige indholdsrige paa Grund af den befrugtende og indholdsrige Kritik af de foreliggende »sociale« Lovforslag og Love, og ved de Forslag, Forfatteren selv stiller. Selv den, der i sin Opfattelse staar diametralt modsat Forfatteren, vil høste meget ved Gennemlæsning af den lille Bog.

Det vil ikke være muligt i en kort Anmeldelse at gøre Rede for Hovedindholdet af Bogen; jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, idet jeg iøvrigt henviser til Bogen selv. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sygekasserne hævder Forfatteren, at Arbejderkommissionens Forslag om Understøttelse til »anerkendte« Sygekasser, hvilket Forslag genoptoges af Regeringen under en anden Form, ikke vilde gøre den tilsigtede Nytte. Han mener, at man vilde komme

Ny Literatur.

Ludvig Bramsen: Ubemidledes Forsørgelse under Sygdom, Arbejdsudygtighed og Alderdom samt Arbejderforsørgelse efter Ulykkestilfælde. Fem Foredrag. Kbhvn. 1890. (181 S.)

Under ovenstaaende Titel har Forfatteren sammenfattet nogle Foredrag, holdte i forrige Efteraar og Vinter, hvorved han har givet et Supplement til sit Prisskrift: Englands og Tysklands Lovgivning for Arbejdere i Industri og Haandværk, Kbhvn. 1889. Foredragene have været aftrykte i Forsikringsforeningens Tidsskrift og saaledes hidtil haft en meget stærkt begrænset Læsekreds. Det maa haabes, at den lille Bog maa finde Udbredelse til alle, som herhjemme beskæftige sig med det sociale Spørgsmaal, idet Foredragene ere lige indholdsrige paa Grund af den befrugtende og indholdsrige Kritik af de foreliggende »sociale« Lovforslag og Love, og ved de Forslag, Forfatteren selv stiller. Selv den, der i sin Opfattelse staar diametralt modsat Forfatteren, vil høste meget ved Gennemlæsning af den lille Bog.

Det vil ikke være muligt i en kort Anmeldelse at gøre Rede for Hovedindholdet af Bogen; jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, idet jeg iøvrigt henviser til Bogen selv. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sygekasserne hævder Forfatteren, at Arbejderkommissionens Forslag om Understøttelse til »anerkendte« Sygekasser, hvilket Forslag genoptoges af Regeringen under en anden Form, ikke vilde gøre den tilsigtede Nytte. Han mener, at man vilde komme

længere ved at lade Sygekasserne i alt væsentligt staa paa egne Ben, saa at man snarest gik ud paa at støtte saadanne Sygekassemedlemmer, der have været syge udover den Tid, i hvilken Sygekasserne yde Hjælp, eller som ere svage og arbejdsudygtige uden at kunne betegnes som syge, og at man i Stedet for at bevilge en betydelig Understøttelse til alle anerkendte Sygekasser, burde nøjes med et mindre aarligt Beløb — f. Ex. 40—50,000 Kr. —, for at støtte særligt uheldigt stillede Sygekasser paa Landet, som indgav Andragende derom, foruden at der burde stilles en Sum til Raadighed til Hjælp for Personer, der paa Grund af Arbejdsløshed ere blevne ude af Stand til at betale Sygekassebidragene, og som ved en saadan Hjælp kunde bevare deres Medlemsret.

Med Hensyn til Ulykkesforsikringen kommer Forfatteren ved sin Kritik af den herhjemme foreslaaede Ordning og af den tyske Lovgivning til det Resultat, at man ikke bør oprette nogen Statsforsikring, en Virksomhed, der ikke ligger for Staten, men at man først og fremmest skal gaa ud paa at skabe en mere udstrakt Forsørgelsespligt for Arbejdsgivere overfor Arbejdere i den moderne Industri. Han tager derfor Ordet for en Ordning, hvorefter enhver Arbejder i visse Virksomheder, som kommer til Skade paa Arbejdsstedet og i Arbejdstiden, skal have en Forsørgelsesret hos sin Arbejdsgiver efter nærmere Bestemmelser. Dette Forsørgelseskrav skulde have en Fortrinsret; iøvrigt gaar han ud fra, at Arbejdsgiverne vilde dække sig mod de Forpligtelser, der opstode ved Ulykkestilfælde, ved at tegne Forsikring i private Selskaber.

Endelig foreslaar Forfatteren, at der skal oprettes en »Statsspare- og Forsørgelsesanstalt« med 2 Afdelinger, en Sparekasse og en Forsørgelseskasse. For at begrænse denne Anstalt til Udemidlede foreslaar han, at Enhver, der gør Indskud i Sparekassen, maa underskrive en Erklæring om ikke at være Indskyder i nogen anden Sparekasse eller Bank; Landets Sparekasser skulde formaas til at være Agentarer, ligesom Postkontorerne kunde gøre Tjeneste i denne Retning.

Enhver Indskyder i Sparekassen skal være berettiget til at faa overført en Del af, hvad han har indestaaende der, til Forsørgelsesafdelingen, hvor Beløbet da bliver at forrente ligesom i Sparekassen, og desuden have Andel i Statens Tilskud, som kunde bestaa i Renten af en til dette Øjemed henlagt Fond, f. Ex. 5 Millioner. For den saaledes opsamlede Kapital skulde Medlemmet, naar han havde naaet en vis Alder eller kunde præstere Lægeattest for Forringelse af Arbejdsevne, have Ret til at indkøbe en Livrente, efter en Tarif, beregnet saa billigt som muligt; ligeledes skulde Medlemmet have Ret til at føre en Del af sine egne Indskud med Renter, eller det hele Beløb tilbage til Sparekassen, imod at opgive en forholdsmæssig Del af de tilskrevne Statstilskud. I Tilfælde af Dødsfald skulde Indskud med Rente ligeledes betales tilbage. Muligvis kunde man opmuntre Indskyderne yderligere ved at sætte en Præmietrækning i Forbindelse med Alderdomsforsørgelsen, saaledes at de udtrukne Beløb — f. Ex. à 500 Kr. — udbetaltes Vinderne kontant. Saavel for de Beløb, der kunde indestaa i Sparekassen paa en enkelt Konto, som for de i Forsørgelseskassen indestaaende Kapitaler skulde der sættes Grænser; man kunde vælge disse saaledes, at der ved 65 Aars Alderen kunde faas en Livrente af højst 300 eller 400 Kr.

Alle disse 3 Forslag har Forfatteren begrundet med megen Dygtighed og under indgaaende Redegørelse for sine Indvendinger mod de af Regeringen og Arbejderkommissionen gjorte Forslag. Anmelderen, der selv har været Medlem af denne Kommission, har paa flere Punkter følt sig slaaet af denne Kritik.

H. W.

